

angela furtună
ultimul mirador

redactor de carte:
nicolae tzone

ilustrația copertei:
moon at el mirador mayan ruins

© editura vinea

descrierea cip a bibliotecii naționale a româniei

furtună, angela

ultimul mirador / angela furtună;

– bucurești: editura vinea, 2018

isbn 978-973-698-585-0

821.135.1

angela furtună

ultimul mirador

editura vinea
bucurești 2018

I.

portretul artistului înconjurat de măști
a orbit, nu cu mult timp în urmă -
iar acum, când păianjenul se mișcă grațios
în busolă,
am început să orbesc și eu, totuși văd din ce în ce
mai limpede culorile ce se întunecă,
se furișează și se ascund
înțeleg sunetele proaspete când se cuibăresc în somnul
meu neobișnuit de catifelat și amniotic -
seara târziu, văd un păun zburând spre nord
deasupra morilor de vânt
un zeu ce și-a abandonat copilăria
la gura minelor de cărbune
apoi îi învață pe ceilalți cum se desenează
din amintire
o floare de mandarin pe o tablă de ardezie -
micul orfan veșnic rătăcit și treaz după inhalații
de-a călare pe A, pe Alpha și pe Aleph
jokeu înhămat la trei acvile,
dar iată și bătrâna lui ursitoare, purtând eterna
pălărie cu trandafiri -

ce întâlnire neașteptată în mansarda ce mi-a fost
palat, în copilărie,
scorbură și schit, la maturitate,
dar și cutie craniană, sub clonțul sec
la plecare

culcuș în limba clopotului
trupul meu se urnește prin tropare
ca un lătrat fără lup
plesnind în mugurele de pe sprânceana pădurii -
o, dar în tot acest timp, eu mă ambetez
îmi adâncesc clarviziunea pretinsă
dormind și dormind și dormind
în amintirile tuturor paginilor citite în această viață
milioane de ochi în care am ars
cenușă risipită strălucirea
lumii fără salvare

acum e mai ușor să aștept primăvara
legată la ochi cu această umbră rupestră
eșarfă de somn înmiresmat

II.

am subestimat puterea picăturilor de foc
de a ține în viață o biată candelă - e la fel ca atunci
când profesorii din școală mă puneau să repet la nesfârșit
drumul de la cauză la efect până ce îmi toceam libertatea,
un scurt-circuit, de la enunț la demonstrație
de la teză la antiteză, de la jucărie la cadavru -
într-o iarnă, m-am cățărat pe aripile pline de zăpadă
de pe umerii lui Eminescu la Ateneul Român,
eram un strigoii angelic scormonind în nervii statuii
cu ghearele sfâșiind epocile istorice și cuvintele cheie
eram o pisică de fum învăluind catargul de la far -
dinăuntru se auzea vuietul mării, la fel cum se preling
broboanele de sudoare pe pietrele ce vestesc
erupția vulcanilor sau nașterea capodoperei -
observ atât de puțin din tot ce mă
înconjoară, știu atât de multe despre acest nimic
numit capcana înțelegerii
ca mit al cetății asediate

am subestimat puterea timpului de a sugera
că inima e doar o clepsidră,
am uitat forța mâinilor de a încălzi
fruntea de gheață a celui ce se reinventează,
am risipit gândurile omului ce rodește încet
în închisoarea ideilor interzise,
am ascuns stările mele de libertate în cuvinte
ce vor deschide în zbor
aripile generației următoare -
și numai atunci când m-am simțit atrasă de muzica
stării de gol pulsatile, am înțeles că toate picăturile
sunt un mod de a ne obișnui cu starea de absență -
viața are și sens, și nonsens, iar amândouă
trebuie căutate acolo unde nu există decât ecou

am adunat toate lucrurile mici în acest exil
zâmbind calm hipnotizator la banchetul lui Platon
pe țărm, în miezul de zi, o jumătate de plăcică
zvârcolindu-se în căutarea celeilalte jumătăți
pe sine neîncetat cu sete chemându-se înapoi
doar așa am construit lumea mea de apoi

III.

dacă nu știi să plângi pentru că ești ultimul nume
din cripta sărăcicioasă de lângă pădure,
îți voi spune:
ce maimuță morocănoasă
și uscată,
vopsită în culorile paiului încă verde!, ce izvor îți va umple
gura de profet, stâncă, soare, ziditor, nebun, visător!
ce devreme te trezești din amintirile de coșmar
ale demonilor tăi contemporani
și ce puțin le vorbești
prin graiul acesta mut de rouă uscată!
lumina se năruie blând
în omul ce învață încet încet
să scadă fără să îngenuncheze
ce pretinsă libertate se injectează între aceste false limite
pe care ți le trasează propria neputință și paranoia omului
ce se roagă mereu!
un judecător demonic
îmi taie capul
și îmi ia amprentele poetice

iar eu declar sub stare de jurământ
că sunt un om făcut din zăpadă și din grâu
proaspăt nins proaspăt semănat -
când vine vremea de cules, de strâns, de bătucit,
de uscat, treierat, doborât, cernut și măcinat,
rămâne din mine bobul greu
de azur pe dinafară
de aur în miez
ce puțin mai ai de privit cum pământul se zbuciumă
sub pleoapele tale
și plânge în locul tău
căci nu știi încă nimic despre tine, și totuși
atât de bine te cunoști,
o tobă ce bate departe
scuturând zăpada din iarna
ce începe să apună sub creștetul ghiocilor

IV.

sunt forme de a vedea altfel decât printr-o succesiune
de imagini
sunt feluri de a simți altfel decât dincolo de pragul plăcerii
sunt stări interogative altfel decât ecranul metafizicii
sunt ancore de lumină altfel decât limita agoniei
sunt moduri de a fi absent altfel decât prin deschiderea
unei cărți către o lume necunoscută

totul a început atunci când mi s-a dat un trup nou
fără durere,
un suflet în care, pentru prima dată, era liniște
ca într-o cetate necucerită

V.

apusul în Bucovina o pânză de șoapte
împotriva celor ce se strecoară
printre turle cu vârful ascuțit
și acoperișuri dantelate de lemn -
aici e schitul în care se adăpostesc oameni ce nu
văd decât o parte a scutului -
închisoarea vie a copiilor
ca pe un ascunziș ei deprind libertatea, învățând
de la fiecare pădure
de la fiecare luminiș
de la fiecare copac

iarnă deplină când cerul, ochiul unei păsări
uriaeșe, alb se așează pe șeile cailor
îndemnându-i să urce în calcadă
până ce călăreții sângerează sub povară -
ei ard, cu piatra în loc de suflet și cu ceara în
loc de trup străpuns de încremenirea totalitară -
troienele pline de capete retezate
țin în picioare biserici și fresce
până ce trec nunțile, morții și botezul luptătorilor,
cortegiul de capre, oi și bivoli, aure de sfinți și pădurari,

urși, demoni și cântăreți din funză,
odată cu izvorul ajung la copiii muntelui,
ascunși în scorburi și pivnițe,
trupuri sălbatice de îngeri
ce ne lovesc fața
rostindu-și poveștile cum foșnetul
de vreascuri în flăcări
când aprind și întrețin un foc milenar

noptile în Bucovina și liniștea pândei
fiecare cu mormântul lui deschis, cu pușca
sub cap și cu alintul lui pe divanul îmbrăcat
în piele de căprioară,
copacii soldați în care răsună pașii
pe furiș sau în galop
cadență de flux și reflux
civilizațiile se îmbrățișează și
se tăvălesc
până ce inimile lor explodează
de dragoste și de ură
mereu la pândă, la horă, în întuneric

VI.

tot ce trebuie să vă spun e că nu există cuvinte
care te țin în brațe, nici cuvinte care se leapădă de tine,
viața nu e un remediu, nici o urzeală
ce mă cuprinde în orizontul ei de pisică
și nu vede decât ochii bulbucăți ai nopții
cum sfredelesc într-o inimă luminoasă :
și eu am fost vie, îi spun, și eu am avut gheare
din ce în ce mai ascuțite
pe măsură ce armele bibelou ale civilizației
mi-au secerat grădina de prieteni

mă prefac că nu văd creștetul chel
pe care se așează porumbeii și fluturii-monarh
străbătând calea dintre tărâmurii doar pentru a lăsa
urmași în păduri și a se sinucide,
apoi vlăstarele construiesc singure calea înapoi către
părinți și strămoși
precum o memorie ambulată atemporală
din care fântânile risipesc moarte și bucurie

- nici eu nu mai sunt în fire, îmi șoptește, narcotic,
apoi mă învelește în blana cenușie și toarcem amândouă
sub zidul zbârcit de fresce creștine,
adormim în nori ca niște sfinți decapitați
pentru dreptate și prindem de veste
cum capetele noastre sunt aripi ce ne înalță
până la ochii de felină ai îngerului Gabriel

dacă ar fi să înnod degetele mele și ghearele ei,
aș spune că am aflat, în sfârșit, de ce
copilul vitreg sunt întotdeauna eu, isihastul modern,
așa burdușit cu fraternitate și umilință,
cu nopți albastre și cu meditație în reclusiune,
iar ceilalți devin mereu eroii de serviciu
într-o istorie ce nu există
dar care răsună pe buzele tuturor, palimpsest digital
cosmetizând lipsa lor de adevăr, improvizația
prin vocalize și tremolouri

din orașul meu de altădată, din urbea natală,
n-a mai rămas nimic, năvălitorii au dărâmat tot
cu buldozerul, din rațiuni politice,
apoi ne-au alungat pe noi, întemeietorii și
supraviețuitorii memoriei continue,
ori ne-au întinat numele și viețile
din ce în ce mai puternic iluminate prin cărțile de adevăr -

dar memoria mirosurilor din copilărie nu se lasă doborâtă,
hărțile sunt acolo, la locul lor, cu tot cu pașii ce duc înapoi,
acasă, vom muri și vom fi liberi !
două-trei pietre cubice, sub care scormonesc
viermii și cântecul copitei medievale, pe acolo trece drumul
zilnic ce duce către pavilionul unde contractul social
se termină prost - bolnavul se răzvrățește împotriva bolii
sau se căsătorește cu această mireasă lividă,
iar Dumnezeu așterne peste târgul-burg-ștetl un giulgiu cu diamante:
cel bolnav va fi scos din casă înainte de căderea secolului,
pe tălpile lui îngerii brodează cu acul trădării -
un oraș distrus și un strigăt neauzit
continuă să vibreze în scrisul mărunț al martorilor
vecinii, fantomele, spiritul literelor, stau la povești și torc
sub privirea călăului,
dacă vorbim, ni se taie limba,
dacă tăcem, ni se usucă inima,
așa că scrâșnim, în timp ce viața noastră
se ridică pe coșul de fum
ultimul cer din Bucovina se destramă
pădurile au fost tăiate cu bestialitate
firele noastre de aur se preschimbă în izvoare
pe care alunecă la vale cadavrele de zimbri
îmbrățișate de martorii celui mai recent măcel

străzile oraşului vechi duc numai la muzee și arene
dar ele nu mai există decât în imaginile
ce mă asaltează în fiecare dimineață,
în timp ce din ceață apare ea, cu blana ei fină și roasă,
cu mersul ei lent, făcut din umbre și valuri,
cu botul mirosind a mosc și a pian vechi,
invitându-mă la plimbare, egoistă, vapoasă
printre statuile noastre clorotice de pacienți terminali
știm bine că nu mai putem fi parazitați de nicio
societate caritabilă, de nicio religie, de nicio patrie, de
nicio lașitate, de niciun slogan de înfrumusețare

viața o imensă cochilie plină cu tinitus
un cer de cântece de leagăn urcând în colimaçon
către golul mai înalt, al trosnetelor ce aprind un rug
și nu știi dacă e sufletul tău acolo, sau nu e decât bucuria

așa cum ne strecurăm amândouă
printre străinii ce au invadat orașul nostru natal
cu mirosul lor de oaie și de plastic,
totul e doar o fină risipire de maladii ale lagărului
când cei învinși de barbarie se mută în cuvintele-cheie
iar cei străini de spiritul locului dar purtători de bici
se preschimbă doar într-o lipsă de afecțiune demolatoare

vremea aceea când spun
o, floare!
o, mireasmă!
o, dimineață!
și mă apuc să umplu
paginile cu lebede mici și
cu girafe
scrisul mărunț al
sufletului ușor cum ploaia pe acoperiș;
poate copil
poate Alzheimer fără rețetă

- și eu am fost vie, îi spun, în timp ce cumpărăm covrigi calzi
în formă de piton,
și eu am avut aici pământ, cer extatic și casă de cărți,
sentimentul de putere nemărginită
pe care ți-l dau toate gradele de libertate
când deschizi fereastra și îi vezi pe ceilalți
alergând fericiți în sus și în jos,
vara pe rotilele limbilor prietene deși greu de tradus,
iarna pe ghețușul cosmopolit, cu alinturi de onomatopee,
în timp ce azi în acest oraș, golit de sens, se vorbește
numai o limbă ce face spume la gură
în timp ce vorbitorii scuiță interjecții
purtați de aripa diplomelor obținute cu pre-comandă
la universitatea-cazarmă-pușcărie-ospiciu

- hai să fii tu pisica mea făcută din fosile și jocuri,
iar eu să fiu pisica ta făcută din corăbii și moarte,
ne spunem, în timp ce ultima liturghie ne acoperă ca un câmp
de sunete, creat anume de designeri pentru muribunzii condamnați,
când cerul crește în canalul de sub oraș, în timp ce pământul,
o, pământul, ne văruiește privirea
cu umilința lui afectuoasă de cabalist

VII.

dacă nu mi-ar fi fost frică de viață
nu aş fi putut scrie poezie,
ca Homer și Hesiod,
doar condamnări la moarte pentru poeți
la fel ca Platon sau Heraclit din Efes –
dar mie mi-a fost întotdeauna teamă să închid ochii
și să privesc carnea pe dinăuntru,
teamă să văd curgerea zbuciumată a licoarei
prin interiorul carotidelor,
teamă să aud bubuitul oceanului pe care se zbate
corabia secretă;
altfel decât a fugi, am știut că
sensul de urmat este drumul cel mai scurt
dintre ascunderea și revelația sinelui -
viața ca o magie neagră
pe buza histrionului
trebuie îmbrățișată cu ferocitate, măcinată și cernută
o statuie a sfărâmării,
dacă nu, ea își va deschide gura nesătulă, de căpcăun,
și va sufla aer polar asupra zborului meu -

m-am visat adesea albatros înghețat
apoi mi-am incendiat mintea
dar șerpii dispar atunci când îi privim cu luare aminte

toate lucrurile bune care au rămas în urma mea
nu vin din viața aceasta
nici din morții mei neodihniți
ci din *acele* vremuri, când cuvintele ardeau mocnit în candel
împrăștiind asupra lucrurilor
o stare de așteptare
din care nimeni niciodată nu s-a mai regăsit

VIII.

eram prea aproape de tine
încât nu mai vedeam suprafața lucrurilor
nici starea de luciditate din mucurile de țigară,
doar reflexele lor și păienjenișul de orbiri
din care este făcută adevărata lumină
în care se refugiază orice exilat -
eu nu te priveam, copil, ci te resuscitam, așa cum
o zi de vară e împărțită în două de siesta: pe jumătate
alint și pandantiv la sânul mamei naturale, iar a doua
jumătate, plămadă și zorzon pe cearcănele mamei vitrege -
singura cale este îndepărtarea
de actele ratate, purtând lentile de armonie
cu acel ocean al lui Aristotel
ce dezleagă limba de malul abrupt al confuziei
și eliberează pictorul cuvintelor -
aici e lumea ta, în vârful elocinței:
de ce este anxietatea cerneala artiștilor, de ce eschimoșii
nu simt nevoia să pedepsească ucigașul, de ce îngerii
când suferă sunt mai puternici decât bolile cerești

îți spuneam că a venit vremea să nu mă mai simt bine
printre oameni,
să nu mai aud chemarea toxinei
ce paralizează voința de a pleca,
la fel cum zăpezile, sporind și hrănindu-se cu mugetul avalanșei
izbucnesc mai târziu în toate petalele de cireș
ce învăluie cu extazul lor goliciunea acestei planete
unde nimeni nu mai înțelege pe nimeni
pentru că toți se unesc într-un singur sunet potrivit și
grav, ca un cheag de sânge ce acoperă miradorul spre inimă

IX.

am păstrat câteva mituri solare, câteva dezmierdări
din copilăria cu minerale de stibină înfipte în coaste
și stern, apă cu zahăr
lângă felia de pâine neagră și medicamente
pentru rahitism - astrul meu era o lămâie
ce răsare din lingura cu untură de pește -
soarele meu era o disperare invincibilă
să nu cad să nu mă sparg să nu mă ciugulească
mai târziu, ciorile și vrăbiile,
dintr-o dată, plămânul începe să macine aerul epocii
eliberând cuvintele de sunetul de toacă
la fel cum apariția anesteziei după o rugăciune
cifrată
iar în absența durerii totul e zădărnice
când îl văd pe Dumnezeu și nu mor,
dar mă întreb la șaiszeci de ani, la fel ca la zece
ani la fel ca la douăzeci
sau treizeci patruzeci cincizeci de ani
de ce e El atât de singur
iar eu nu

tot ce ți-a rămas ține de istoria neliniară
tu ești toate chipurile spălate de un sânge decolorat
oamenii-frescă pentru epoca ce îi eviscerează
apoi face trafic cu organele lor bine adaptate
la detectarea subversivității
în care locuiesc martirii și sinucigașii

peste trei zile voi împlini o vârstă matusalemică
și totuși încă fragedă
când mai pot să rămân trează în fața
durerii fără anestezie
iar țesuturile vitale sunt încă mătăsoase
precum cea panică demonică ce traversează
orice operă de artă

niciodată nu mi s-a întâmplat nimic mai interesant
decât această combustie personală a omenescului universal
licoare din care mi-am turnat în fiecare dimineață un potir
sorbindu-l cu înghițituri mici, pline de compasiune
și vindecare până la apusul soarelui -
eram prea aproape de tine
atunci când te-am găsit
dincolo de lentila ce explora papirusul
vieții noastre,
deci n-aș fi putut să te văd
așa cum stăteai răstignit
pe morișca norocului
de a fi viu și alert

plutim printre ceilalți
atât de calmi și totodată convulsivi
și ne luăm la întrecere
cine moare mai lent și mai convingător
în realitatea dintre adevăr și închipuire

X.

trei vise în această noapte când stafiile mișcă
păpușile mele de porțelan vechi de o sută de ani -
giuzel ghiuzel camera mea de la Balcic, respirând
simplitatea Reginei Maria crini la malul mării lângă
bătrâna turcoaică, eu și dovlecii din grădină diamante
diademe trandafiri și mușcate coroana regală chipul alb
când ajungeam toate trei la gară ca să primim răniții
aduși de pe front pentru a vedea marea și pescărușii
uneori, cei vii își vorbeau prin aripile lor, pe jumătate
retezate, și primeau atingerea Reginei cu frison și
Doamne ajută, alteori soldații ajungeau morți în vagoanele
cimitir, având cărțile de rugăciune înfipite în caverna rănilor
și scăldau chipul Reginei lor cu privirea sticloasă
încremenită patrie păianjeni de spaime
sporind anxietatea istoriei și exilul unei inimi de femeie
pe țărniș bivolii purtau în coarne norii de furtună -

a venit apoi chipul Regelui Mihai, cel viu și alungat,
și mi-a vorbit cu toate ridurile lui de resemnare
maiestate rănită glorie petrecută postum pe sub Arcul de
Triumf cu liniile lui de forță, joc de simplități ce nu au apucat
să se închege, să crească și să conducă o națiune,

chipul Regelui și demna înclinare a celui drept
pe eșafodul revoluțiilor albatros baudelairian *surghiunit*
cu chiot și singur în răstriște, / aripa uriașă nu-l lasă să se miște
tragedia, atunci când primăvara se naște din lacrimi mortuare
iar pruncul hoinărește prin atrium palatin murmurând
după Regele din exil, poporul în exil, patria în destrămare -

în vis scintilând, deodată, Piața Amzei se umple de corăbii
poetii se întorc legănându-se de la Monte Carlo
pentru siesta de amiază și cloroform, la etaj
oficiază câțiva îngeri proaspăt scoși din relicvariu
înainte de a-și da sufletul, Nichita a murmurat
un testament de călătorie, spațiul când se retrage din timp,
ca o pisică din abur prin burlan, cuvintele „*verde rece*”
cu senzorialitatea lor interogativă, oare știți voi de ce?
la plecare trupul e cuprins de un frison însoțit de greață
și de culoarea verde - o, clorofilă !, lăuta lui Apollo vibrând,
sfiala totuși războinică, o prezență irepresibilă
și nicidecum o metaforă,
la fel cum o buruiană tăcută
începe să acopere în locul tău
ochiul oglinzii ce va rămâne deschis

XI.

sufletul, dragii mei, se dă greu, e o smulgere din mine însămi
a dorinței de a trăi, chiar dacă vă am pe voi, nemernicii,
drept vecini, pe care trebuie să îi iubesc
suficient de mult încât
Dumnezeu să nu mă înțepe cu forcepsul angelic
să nu mă smulgă din ura voastră
să nu mă arunce drept hrană fiarelor întunericului

- până la ce punct poți rămâne indiferent
la lumea exterioară?
mă întreabă criticul unei lumi
în care eu mă însingurez
precum o zonă albă
pe pielea unei mulatre

dar în ultima vreme
arareori întâlnesc oameni
numai cătușele lor, animale de companie abandonate
în sala de așteptare -

noroc că mă împunge curcubeul
cu corn
călătoria cu poemul, ca și cea cu trenul,
jocul cu viața, toate s-au ieftinit
după ce m-am pensionat

XII.

simplu ca o supraviețuire nemeritată
este acest pat nevăzut
unde pot adormi pe jumătate
printre civilizațiile expirate,
lăsând trează în mine numai acea parte
ce se hrănește, în vis, cu un pumn de cuvinte,
semințe ciugulite de grauri și de viermi

patul plutește deasupra oceanelor,
se scutură de ploșnițe pe creștetul deșertului,
străbate ca un sfredel continentele scufundate,
se așează cuminte printre cărțile de navigație,
nimeni nu rămâne treaz nici vindecat deplin de
pofța de a dormi în loc de a trăi

patul se desface ca o groapă
lăsând limbile iadului să se îtească la cer,
apoi se închide ca o casetă cu perle
în care se aude zbugiumul unui grăunte de nisip,
alene se leagănă pânzele albe ale patului
de după care actorii își acoperă goliciunea cu
o viață irosită sau cu o viață câștigată printre martiri

mă pot întreba de ce există în univers
atât de puține locuri care se referă la mine și la cifra
acelor colivii în care au încercat să mă congeleze,
în loc să mă lase în moliciunea patului nemărginit
la fel cum ai arunca un pumn de cenușă
pe o planetă fără gravitație,
apoi răsucind cheia doar cât să aud o respirație
de ființă nenăscută, ce se teme de geneză,
să mă lipesc numai de acel gând
ce nu mă leagă de nimeni și de nimic
în timp ce inima mi se transformă în aripă
ce sfidează legile universului

XIII.

când voi ajunge în iad
mi se va părea că sunt în paradis:
patria cuvintelor e demonică

nimeni nu m-a învățat cum va fi
refugiul de
diamant
acasă
trăind pe câmpul de luptă al unor bande rivale

bătrână în țara
devastată de ură
îmi sap culcușul
pe țărmul murdar
unde compatrioții se sfâșie
sub stindard printre matrozi
deturnând fondurile pentru unire
în trompete de circ și propagandă

voi scrie un blestem
despre rumegarea și regurgitarea
cuvintelor mestecate în botniță
laolaltă cu inima unui nagăț
sosit prea devreme
într-o primăvara ce nu mai există
într-o țară de sânge închegat
sau mai bine nu

fir de iarbă
sufletul meu
împletindu-se cu șuvițe din părul
bătrânei culegătoare de struguri
de pe Muntele Carmel
vino, moarte, să te sparg în dinți,
miez tare și dulce
de care nu mă voi sătura

XIV.

mă văd pe mine în toate fotografiile vechi
din care s-au născut
poveștile unor oameni dispăruți

cândva, această fantasmă mă ridică deasupra umbrei
risipindu-mă

eu nu am fost niciodată
altceva
decât martorul tăcut al genezei

- cuvintele sunt forme de viață
ale disparițiilor, i-am spus Sfântului Augustin;
ele sunt, ah, călătoriile noastre prin toți ceilalți
mai departe singurătatea, propria lor trenă
sau lanțurile ascunse sub dantelă -
mă văd pe mine în toate verigile,
un continuum risipitor

- ai vrea să mori, totuși?
- nu să mor așa dori, ci să dispar din toate fotografiile

XV.

câtă vreme ochii sunt buni ești tentat
să privești lumea prea de aproape
să o descrii și să o înfuleci
dar pe măsură ce vederea scade, e mai ușor
să cercetezi lumea de la distanță
prin aproximare și degustări epicureice

într-o singură viață, extrem de accelerată,
vecinul meu contemporan e bântuit
și de schizofrenie și de psihanaliză
șansele noastre de înălțare
sunt din ce în ce mai reduse,
căci și spiritualitatea diluată

aș vrea să se schimbe miezul,
robotul din interior să ni se plângă de răceala
euațiilor,
mintea să protesteze contra ghețarului
aș propune, periodic, o defragmentare a creierului
uman, dându-i astfel o șansă ochiului
interior să vegheze asupra unui suflet sfâșiat

el ar putea supraviețui numai dacă va continua
să vadă în întuneric
prin intuiție și sugestie
din ce în ce mai imun față de bucuria zorilor

XVI.

liniștea asta e un porțelan
care nu se sparge

liniștea asta o venă
ce nu se lasă deschisă
nici cu bisturiul cel mai fin

în liniștea asta atârnă
trupul fără cuvinte
scară de argint

ruina aceasta este epoca victimelor colaterale în care
majoritatea face reclamă nimicului
și câștigă pe mâna mortului, ca la bridge,
suflul unui bombardament
- suntem doar robi adormiți în coaja unei planete
scăldată în ape murdare și bancnote
sunt mai mulți recuperatori și cămătari
pe lume
decât profesori și artiști;

tocmai de aceea, ochii noștri luminează
compulsiv resturile
nedigerate
de pe masa murdară
- în fond, totul e o numărătoare fără numere

XVII.

am avut fereastră la celulă
în ultimii zece ani
dar pe geam se vedea
la doar trei metri
doar zidul
un brâu în jurul plămânilor

între mine și oameni
o gură fără limbă
sau mai degrabă o pungă de plastic
în care suflam în timpul fiecărei crize de astm
spunându-mi că aerul care intră prin zid
trebuie lăsat apoi să iasă
prin cuvinte
cum o aripă ce se zbate lin
să mă ridice

XVIII.

sunt o ființă cu deficit de ființă
pentru că sunt un om neîmblânzit
doar un cioplitor în propriul animal visător,
dar cuvintele ce cresc din mine
sunt ființe cu exces de ființă
pentru că ele sunt stările mele angelice

*tu treci, fatal
bolnav de o energie zveltă
dintr-un colț al celulei în altul
picioarele se însingurează
într-o sarabandă
cu care te duci la culcare
pe amintirea aromelor de femeie*

*cu vremea, absent
fețele cubului încep să te
deslușească
ideile pică de undeva de sus și
explodează
cum oul de prepeliță în auzul oglinzii*

*te gândești că ești unul dintre
acei bărbați cinocefali
ce se vor mulțumi să-și radă în fiecare
zi autoportretul cu unghia policarului*

*o insulă îți crescuse pe frunte
un însemn prolific de distincție
astăzi pata s-a extins cât gondwana
absorbită în oceanul morocănos al penitenței
bărbatul din cub nu mai știe
al cui e trupul gustării de dimineață*

*celula albă se micșorează sufocare
cu fiecare ceas în care spovedania
devine exercițiu de stil
eșec programat*

*în fața pătratului tău de cer
un înger încearcă să te absoarbă
de la celălalt capăt al neatingerii
de prezent*

XIX.

te trezești în ultima călătorie de dimineață
ghemuit în marsupiul ce pare
un cuib de acvilă părăsit
îl cuprinzi cu teamă
petrecut peste inimă și plămâni
ca un gard de sârmă ghimpată
aștepți să țipe și să respire sacadat
pe gura ventuză când
acele sunete de solzi fierbinți
străpung retina cuvintelor
înainte de a se desprinde de mintea ta
ești aproape viu dincolo de tine
cât să simți lumina ca pe o piele
lăuntrică
într-un elan de iubire există atâta groază
de fapt
cum să nu te rătăcești
cum să nu rămâi singur
cum să nu amuțești mai înainte
de a se fi scuturat asupra ta
cântecul
caprifoiiului

XX.

după ce a apărut campania de desacralizare
 milioane de femei
au primit permisiunea să se automutileze
 prin exorcizarea traumei -
 era ca un ordin de încorporare
 în trupele speciale
 contează elocința focului purificator
arsurile celor condamnați să fie vulnerabili
 într-un fel de noapte a lui Pascal -

totuși, frumusețea stă de pază în ungherele
 neașteptate
la fel cum îți explodează în față
 un fulger de primăvară

acum, i-a devenit imposibil să se mai detașeze
 de spaimetele colective
 un început de epurare,
un demers castrator compulsiv,
un suicid la comandă politică
 prin disoluția programată
 a intimității:

specia umană face o baie generală
printre fantome cu traume,
cu mult clăbuc stors din zonele ascunse
ale imaginarului -
raport asupra plăcerilor interzise
administrare prin biblii și prin constituții
sau capsule de cianură –
urmează casting și recrutare
de vrăjitoare
cu termen redus de garanție

arsenalul global
miroase acum a estrogeni
în narațiune autobiografică și
a piele secretă
întinsă ca o saltea pe luciul oceanului
năvod în care se zbat
mâinile unor voyeuri digitali

numai în jurul crematoriilor
mai miroase astfel
iarna târziu, în timp ce gardienii
și filozofii își fac inventar
de utopie
printr-un test de glorioasă slăbiciune
omenească

am avut lumea sub cheie
am păstrat doar cuvintele
din răzbunare pentru instinctul de a arde mocnit
în inima lucrurilor

scrutând cerul
privești în trecut
numai scobind în tine însuși
după presimțiri
vezi viitorul

dar mărturisirea, o, ce săpun de lux
pentru complexe de inferioritate
ce contaminează adevărata pocăință

XXI.

toată poezia din pupile dilatate și respirație amânată
sub narcoza stării de așteptare:
neputincioase evadări din capcanele
întotdeauna prea mici
pentru cuvinte imposibil de mimat
căci fumul ce se ridică din ochii unor vulpi albe
ajunge deasupra norilor

primii oameni și-au uitat mai întâi limba
și abia la urmă zeii
dar oamenii cei din urmă își devorează mai întâi idolii
și numai în cele din urmă se leapădă de semne -
doar acele umbre aliniat pe mal
precum veșmintele abandonate de sinucigași
înainte de botez când toate se domolesc
în jur armonia cosmosului mic cu fața la cosmosul mare

pe când construiam libertatea cea mai adâncă
nu aveam în fața ochilor decât un zid

în acele vremuri, stingerile și cenușa, încă fierbinte

XXII.

am visat că a fost odată o fâșie de noapte
ce mi s-a altoit în trup cum un organ vital dintr-o altă lume,
unchiul Ion viu și mort în război
copil altădată sărac dar azi plin de glorie
vorbea calului rechiziționat de armată
și îi ordona să nu facă și el copii
pe care patria să-i arunce în gropi comune -
cimitirul de cai e plin de jucării
ca și cimitirul de oameni vii

dar numai în exilul de sub pământ
de la o vreme, mi-am pus problema dacă mi-a venit sau nu
sorocul de întoarcere
și, desigur, întrebarea : eu pe cine moștenesc ?
pe cei ce mi-au dat botezul și numele
sau pe cei ce mi-au furat bunul obicei de a visa

mi-am tradus cărțile într-o limbă de camuflaj
și mi-am cumpărat o graniță,
mi-am luat țara înapoi de la talcioc ca pe o țintă mișcătoare
jucând în cătarea unei arme din al doilea război mondial,

așa cum în copilărie dansam pe muzica filmului
mut și mă înțelegeam de minune cu imaginile
unor necunoscuți ce se accelerau către obiectivul fotografic
rânjind generos înspre colecționarii de traume

am învățat să împăiez cerbi, urși, vulpi și păpuși
casa mea stă pe un fir subțire de pământ
bântuit de maniile celor ce
desenează pe hartă libertățile văzute din închisori

gol și plin e sufletul meu
însuflețind bucuria de a scrie
un testament pentru radiografia celor două frici de moarte
din care e făcută granița dintre mine și eu

XXIII.

nu-mi mai amintesc ce sunet scoate
apa din fântânile unde morții tineri se scaldă
cum ultimele figurine de lut din Binah

mazurka în A-Moll *Le Petit Hébreu* începe
exact acolo unde toate lumile
născute din tikun transparent
mi-au înscris ecuatorul lor pe creștet

și înțeleg că nu de neștiute dimensiuni am nevoie
ci de un alt nivel de energie
și de alte nuclee semantice
prin care cântecul chaosului poposește în ființă
pentru a o scutura de cuvinte
ca de cireșe amare:

Chopin se gândea la mine
ca la o femeie din care nu va putea izbucni
și la care nu va reuși să se întoarcă

înainte de a fi fost pământ am fost tikun,
ritm cu care lumea ar trebui să înceapă

XXIV.

fiecare pas mă scoate mai ușoară dintr-o
închipuire călăuzitoare,
sunt mai aproape de cea care nu mă vrea,
sunt mai prezentă în cea care nu mă știe,
sunt mai aproape de mine,
dar nu mai sunt

dacă astăzi ar fi mâine,
eu tot aici aș fi și tot niciunde
și mieii mei albi ar străbate ceața
așternând cu botul zăpada direct pe cer,
dacă mâine ar fi azi

XXV.

totul era așa să te umilești în fața televizorului
dimineața la ora patru
când subiectul inevitabil este
complotul împotriva indiferenței
nu sunt aici pentru epistole isihaste
ommmmm ommmmmm ommmmmm
cum cearcănele nopții polare
orașul se lăbărțează
el urcă în bibliotecă pe raftul cu
monografii inutile
de-aș adormi acum
somnul meu
ar putea fi visat
într-o librărie franceză
de pe chei

o binefacere, sinceritatea încrezută a
unei nopți albe desăvârșite
după lectura tihnită din Dante
emoția zorilor îmi vorbește cu eleganță și
scepticism despre moarte

un panoptic cu arme și graseieri de poncif
sparg nuci cu cleștele de diamante
al solitudinii
un accent
grav
peste liniștea
ce m-a descoperit
robotul îmi spune că a sosit clipa
totul este pregătit
în sfârșit

urme de tălpi pe zăpadă
albine
reci în livadă dis de dimineață
teama
pândește în jurul frunții
incinse cu un brâu
alb când se ridică din abur de crini
deasupra sicriului gol
ce va fi coborât în pământ
printre rădăcini
ciutura căutând roua
în inima cârțițelor
în textul proaspăt cules al cărții
de amintire

am visat toate aceste lucruri
pentru că sunt un mort
însetat

sau poate că am un trup
de cuvinte
care încă nu vorbesc

am destinul unui caprifoi
verde în arhetip și stereotip
sau mai bine o inimă
ce bate acolo unde nimeni

în *acele* vremuri, când liniștea cobora asupra supraviețuitorilor,
când aveam cu toții un nume
și ghiceam de departe taina călăuzelor

simplitatea de a ne măcina deșertul
ca și cum
în interiorul carcasei poleite
izvoare de liniște țes veșminte doar pentru extazul de a fi

nu păream atât de vii precum cuvintele noastre
mai degrabă am fost lăsați să sângerăm
singuri
lângă textele sacre
din care am venit
în *acele* vremuri

XXVI.

pentru că au colindat printre manuscrise
frumoși și monstruoși, laolaltă
cu aerul bătuit de dihotomia zborurilor
către rele intenții
un rododendron își continuă plutirea în
arcul superb al interogației
privesc în gol
pupilele se îngustează
cum poiana copilăriei furată de la tătari
forme de femeie învăluite în mâini privilegiate
îmi reculeg toate respirările furișe
o inimă de tunet
frumoasă când se sprijină
pe umbra vânătorului a condorului

o hotărâre asupra morții
poate mâine
poate când vom avea timp

este ceva ce nu înțeleg
fără amintiri sau
fără greșeală

*lumea pune piciorul drept înaintea piciorului
stâng
și merge mai departe
zâmbetul e măsurat și cântărit sau vine un
altul identic imponderabil -
se ridică toate canoanele
precum podurile de la intrarea din cetate
atunci când se împrăștie pomana și
sângele în evantaie de nuntă*

*pe mozaicul sălilor de așteptare
doamna cu pălărie coboară voaleta peste
profilaxia de a contracta
vreo emoție vătămătoare
își ține genunchii strânși cu un legato pointillist
istovitoare e împotrivirea în fața fricii de frică
ea cu arătătorul ne amenință libertatea
de a-i tortura somnul în drum spre dorință
ce mare lucru să plimbi o mistică stranie
pe bolta palatină
guma de mestecat ce picură ritm în liniștea
cu care privesc identitatea promisă
cântec de leagăn acest anotimp pentru care
sunt contesa în blue jeans și bluză roșie
în vis o scenă cu familia patinând pe o
decadență de un albastru degradat
contrast între pușca strămoșească pentru mistreți*

*și făgăduința burgheză a sofalei
iese la rampă și strigă vive la liberté o
țigancă
la care simțul profeției
a făcut avere
doar sticlele cu licurici
din mâna actorilor
nopti în care mansarda sfidează absențele*

nu ma sperie faptul că motocicletă lui Kafka va trece,
cândva, peste craniul meu
ci faptul că nu voi putea pleca din fotografiile
vechi, unde poeții tragici zâmbesc în timp ce gustă cu plăcere dulceață

mi-am luat capul în mâini și
cu această ciutură am explorat primul gust
din apa neînceptută a fântânii miraculoase -
*nu e gust, în fapt, ci axioma
ce scindează o interogație asupra sinelui
eram la prima repetiție generală cu moartea -
în fine, ea poate să fie orice,
mai puțin îndoiala de a nu simți cum mă pierd în matrice*

XXVII.

compelle intrare!, obligă-i să intre,
pe sinucigași
în rolul de spioni ai lui Dumnezeu printre copii -

dă-le sinucigașilor un motiv de a fi atenți
la durerea păpușilor
atunci când sunt deja aruncate
deși tinere și frumoase

*ce solitar e acest vânzător de tutun
ce crede în amurgul ascezei
pe pod fără cântec un domn se agață de balustradă
și se prezintă: Mozart
am rămas în mirare
un simț estetic corupt
se prăbușește din nou
apa râului tânjește după acest pește uriaș
cu care încep știrile de scandal
la saxofon călugărița parcurge cu poticniri
urletul satisfăcător al firecului*

compelle intrare!, obligă-i pe sinucigași
să primească de la gunoierul orașului
două păpuși aruncate:
una pentru ziua de întuneric
alta pentru nopțile lucide

XXVIII.

între mine și obrazul proaspăt întors
e mâna care așterne pulberea pe hârtie
cornițele melcului se apleacă și varsă picături de cerneală
pe acest chip palid un cărbune
un cuvânt un verdict

cele mai multe pagini scrise de mâna omului
vorbesc despre istoria sângelui și măcelăriile pentru patimi,
mergi înainte și citește
tot ce te face să poți trăi cu aceste contuzii morale,
cu roua sub tălpi, pașii tăi sunt hrana
popoarelor umede ce putrezesc și se sting lent -
oprește-te și miroase cu nesaț
pământul din cenușă de om și scrum din îngeri
apoi dă-i să bea literele și tristețea Ecclesiastului -

pentru cei care au trăit mai puțin decât au simțit
nu există odihnă
unii copaci nu pot să vorbească - nici să dea umbră
doar scorburi pentru ciocănitari
muzica eretică a sunetelor și a literelor
se aude în orice nouă pagină de carte

codice, biblii, pravile, enciclopedii, papirusuri
roiuri, haite, triburi, hore, simfonii
stau în semn ca-n apa morților un pește de argint,
în toate se-nfiripă un rost
atunci când radiația cuvântului începe să scadă

faguri de insomnii îmblânzitoare
ținându-se de mână umbre fără eco
perechi de ochi clipind în stupine amuțite
deodată se aud voci ce ridică ființele
din mierea unor graiuri și le trimit printre străini
să predice despre ceea ce au simțit în clipa când
s-au trezit și s-au înălțat:
acestea sunt cărțile
gardienii de la poarta închisorii
un pieptene rar pentru plânsul ermetic

îmi aduc aminte și azi că era o bătrână
care mi-a încredințat sufletul tuturor poveștilor
încă nescrise
îmi aduc aminte și azi că era un bătrân
ce se legăna toată ziua citind pagina
lângă care am învățat să ascult ritmul
dopaminei în creier, în timp ce cărțile scrise de mine
se furișau către sufletul unor tineri invizibili -
îi aud mereu cum se apropie, dar știu că nu vor ajunge
niciodată la timp

vecini de cartier, vecini de scripturi
stăm la mesele din fața bisericilor și templelor,
vegheam la catedrala mall-ului să nu se golească
lucrând de zor la statui și la costume de despoți
pe care îi ridicăm în ode
ca într-un proșap, deasupra mulțimii flămânde
peste bulevarde și cafenele
un centru de putere neinaugurată

zeii își fac mereu de lucru isteric cu dirijorii de apocalipse
în piața publică
sau cu negustorii de extaz,
dar eu îmi ascundeam cu grijă cărțile
corpurile invizibile
în care bagheta diluează o muzică
pentru tobele de cuvinte
*fără ca nimeni să mai afle, în hărmălaie, că
zeii nu erau decât niște vătafi peste marele gol*

la fel, în trecut, boierimea, poezii, preoții și cărturarii
își țineau averea ascunsă bine
în pivnițe și în lăzi -
cărțile erau tănuite, precum fecioarele în harem,
nimeni să nu le vadă,
nimeni să nu le atingă, nimeni să nu
le fure,

scumpe la vedere și costisitoare la pungă
erau toate aceste tezaure de cărți
lăzile pline cu *vivlii* din casele prealumițiilor,
o, mai ales despățimirea se făcea la susurul lămpii citind
în singurătate sau cu discipolii ciorchine
adunați în jurul înțeleptului

cărțile din acele timpuri erau cărauși și hamali
luau poverile din inimă
și le aruncau în minte
săpun, secrete de profunzime, răni urâte, infecții
chinuitoare
ziua binecuvântării era mereu ziua cititului
iar într-un târziu, când se considera că ești
suficient de despățimit, sau, mă rog,
un despățimit în plus, ți se elibera carnetul de despățimit
pe care scria citeț numele, prenumele, locul patimii,
clipa când te-a pocnit damblaua
și datele tehnice ale daunelor,
lista patimilor avute înainte
și lista patimilor cu care ai rămas
după cura de despățimire

imaginează-ți cum crește lunula dimineții
pe pagina aurie de biblie
ținută ca un potir în mâinile de ceară
cerneala de tipar era făcută din sângele artistului călău -

el visase să reteze atât de repede capetele
de sfinți din frescele albastre
încât acestea să nu cadă
doar să se înalțe și mai semețe
peste propria secționare -
dar alături, mâinile lucioase ale femeii
tale ce tocmai ți-a frământat o pâine
nici prea mare dar nici prea mică
pe care să o duci cu tine la câmp și să o frângi
deasupra pământului încă rece,
după care te vei lungi pe armura lui, scormonindu-l îndărătnic,
timp de două sute de zile și două sute de nopți
până ce la sfârșitul verii vei înota gol
într-o mare galbenă de ierburi -
în tot acest timp, dintr-o carte deschisă
cineva mereu va citi pentru tine și va scrie despre
rostul tău de a scoate din pământ miezul de grâu
și a pune la loc în mormânt copaia cu pruncul
și legănarea liniștitoare a măicuței

imaginează-ți că vopsești casa în culoarea de la începuturi
când pielea de femeie tânără odată prinsă
era jupuită și din ea se făcea fiecare pagină
scrisă de mână dintr-o carte ce semăna cu o hartă
dar tu abia ai descoperit că la raza pâlpâitoare
a lumânărilor

Cantemir, stăpânul casei
topise multe fraze și cărți filosofești

în lada cu *vivlii* era loc pentru orice patimă
cum ar fi aceea de a sta
cu ochii pierduți noapți întregi
pe linia moale a cefei prin care copilul
aprinde în lume o torță,
m-am gândit adeseori, în astfel de momente,
când el dormea și eu citeam
unul cu spatele la celălalt
că lumina are nevoie de o
răscruce din care să țâșnească întărită
mai departe și din nou am putut să plâng
cu lacrimile mele adevărate, cele care mă ajutau uneori
să știu unde mă aflu, unde mă tot duc și ce mi se va întâmpla
atunci când mă voi ridica din genunchi
trăgând după mine în sus și acel semn de carte
după un incendiu nimicitor, lăsând în urmă,
în golf, lăzi de biblii și de portocale, cutii cu manuscrise
trupuri umane și capete de sfinți, cetăți uitate și forturi
carbonizate laolaltă cenușă de om și scrum de îngeri

hai mai bine să
nu ne uităm la trecut ca la un prizonier de război
aflat în așteptarea nopții
pentru a fura de pe crengile înalte
fructele cele mai rumene,

niște simple supoziții
despre acele timpuri ale despătimirii, când între noi și iluzia
noastră de sine se acumulase ultima pernă psihică, încât tot
ce ne rămânea era să refacem iar și iar toate calculele despre zero
și despre tot

noi avem o idee fixă, cuvintele rostite
sunt niște păsări migratoare
ce singure cunosc liniile slabe ale spațiului
cum așternutul de litere pe foaia albă

și atunci se nasc acele cuvinte
ce nu se aud decât în mintea noastră, spintecând-o în două lumi
ce nu se pot atinge, una în prelungirea celeilalte înflorind ca un galop,
iar mai târziu, neatenți fiind, ofrandele rostirii
se întorc la noi ca albinele
ce ne umplu auzul cu foșnetul unei bucurii salvatoare

era ca și când un cavaler își epuiza calul
dar continua să meargă înainte prin lume
povestind cu voce tare tot ce îi șoptea biblia lui

nu-i nimeni mai singur decât
o carte citită prea devreme
în care cuvintele de deșteptat ritmul
unei ființe nu sunt încă deslușite
pe strada din orașul de acum cinci sute de ani,

în lada de biblii a bunicilor, cărțile valuri
când în toate plutește o stare de inițiere,
și când nimicul se lăbărțează
ca o inflorescență de umbre stăvilind lumina -
cărțile - cele mai scumpe odoare
cărțile - cele mai bune trofee de luptă
cărțile - cele mai dorite semne de proprietate
înscrise cu mâna sau prin ex-librisuri gravate -

cărțile apăreau la lumină abia după moartea stăpânului
când i se evaluau averea și destinul -
atunci când am plecat la cer, am lăsat lada cu biblii
prin testament celui ce ne va ierta,
atunci ni se puneă în vedere că am trecut
examenul de despățimire cu brio, pentru că am avut
răbdare cu noi și cu cititul cărților
am stat la coadă la viață, laolaltă cu tot poporul,
de la cinci dimineața până la sfârșit,
când se dădeau pâine, lapte, butelii și cărți
și când bibliotecile erau sigilate
iar cuvintele goale erau spălate
de cifru ca un verset cuantic
și abia atunci, la trezire, robia noastră
se preschimba în pulbere ce cauterizează rănilor deschise
cu foșnetul cărții citite înainte de plecare

XXIX.

în ultima clipă, cânta și dansa, căci *ajuns la nucleu, tjaaaa!*,
cu fața la Sagrada Familia
omul își dansează din buric
numele,
ay, antonia, maria, cecillia, venera,
que venga el alba,
așează-te între mine și cal
precum o șa!
în tot acest timp corpul ce supune puterii
explorare
dezarticulare
recompunere

ea obișnuia să danseze goală
în fața unei perdele de apă
când dansul se usca,
soarele îi uscaseră și pruncii și iubiții
pe o sfoară, tjaa!
dar el își dansa din buric
numele și îl călărea
ca pe o muiere strâmtă

râuri de magmă duceau la vale
plutașii și taurii pentru corida
cântecul lor despica stâncile de relief abrupt:

*departe e ochiul pământului
bărbații au nunta în cer, tjaa!
hrănit-u-s-au cu numele lor
femeile în care crește
osul muntelui Tabor*

XXX.

acum știu tot ce trebuia să știu,
și știu tot ce trebuia să simt atunci când eram
recunoscătoare numai cuvintelor, nu și ființelor,
nimic mai mult -
deci sunt un orient de liniște
o casă a soarelui
cum un voal sub care pulsul se temperează,
în realitate
eu sunt îngerul de pază pentru toți cei înscriși în copacul
ceresc și în karma neamului meu,
eu sunt recuperatorul de istorie personală
furată din marea minciună colectivă –
ziua e din ce în ce mai lungă, iar ceilalți bătrâni
au stins înaintea mea lumina de Bobotează:
în paturile noastre de la azil
suntem doar niște bibliotecari zburători
uniți de cărți și sfâșiați de cronicari
sloiuri în care picură
focul sustras de la Hades și rațiunea furată de la Atena -

noaptea eu sunt acel vis ce trece de la o păpușă la alta,
o energie maternă
sub foșnetul tuturor poveștilor
din care numai bătrînii mai învață cum se plămădește sufletul
în viața de dincolo
cum se modelează pâinea, cuvintele și argila

acum pacea amânată cuprinde
strat după strat
libertatea lăuntrică
ghemul de pe geam este o inimă de ger
cărțile şușotesc în somnul meu
unde viermuiesc copii abandonați afectiv
de neamul alungat din țară;
tot ce mi se întâmplă acum seamănă cu
o misterioasă muzică scrisă într-o limbă
în care nu am voie să înțeleg nimic
dar în care pot să simt totul,
acum știu tot ce trebuia să simt pe vremea
când trăiam numai prin cuvinte -
bucuria de a avea aripi
pentru zborul dintre ritualuri
mimând viața prin artă
acum aici
nimic mai mult nici mai târziu

XXXI.

mă simt atât de bine
lângă prietenul meu Dumnezeu
încât par un om singur
care vorbește fără încetare
cu pisicile, cu porumbeii, cu melcii, cu florile de caprifoi
cele ce sunt și cele ce vor mai fi

acum beau un espresso în vitrină, cu fața la strada
din care ies în goană pompierii,
pe vremuri aici era închisoarea poliției
unde au stat arestați Nicolae Bălcescu, Cezar Bolliac
și Grigore Alexandrescu, acuzați de complot
împotriva domnului Alexandru Ghica,
cine știe când ne vor aresta și pe noi, domnii de azi,
după ce jandarmii lor au sărit la noi cu gaze și bătaie
pentru că am venit în Piața Victoriei în august, la maieu și
pantaloni scurți,
cu pancarte, cu sendvișuri, cu bunicii și cu copiii de mână
doar doar vom putea scoate șobolanii din mahalale
și proștii din palate
numai cântând și citind poezie

celula e aproape goală: eu în lumină
umbre pe pereți
genul de plăsmuiri care fug
se îndepărtează de tine
pentru ca tu să afli că
singurătatea este doar refuzul
de a rămâne cu Dumnezeu

XXXII.

nopti de smarald și graffiti
între Moscova și Paris
Ierusalim și Viena
Berlin și București
Madrid și New York -
o călăuză aprinde lumânări în vitrină
ezitând precum poezii aflați în căutarea
unei biblioteci făcătoare de minuni

în sala de operații nu există atei
în catedrale plânsul nu e auzit decât de statui
în cazarmele sunt oameni vii ce respiră prin cultul celor morți
dar e invers în muzee, unde morții resuscită pe apatici
contemporani -
atelierile de iluzii lucrează la maximum
pentru hrana celor ce urcă pe scenă și însuflețesc
formele abstracte
precum acel om providențial ce moare în zi cu năpastă,
cu furtună, cu revoltă și cutremur,
ca o carte de vise într-un copil fugit de acasă

să ne înțelegem - eu mă pregătesc pentru acest zbor
la fel cum puiul de porumbel orfan își caută călăuzele
printre părinții plecați din această lume cu aripi de hârtie

singurul limbaj care deschide sufletul meu
este noaptea de smarald și graffiti
licărind peste ființele ce scriu mai înainte de a fi

XXXIII.

o lume în care cercul risipește, și nu mai adună,
o veghe la starea de colaps, când ritualurile
sunt înlocuite cu dependența de tehnologie și de sinteze,
o anestezie a minții și a simțurilor, prin
fuga de timp real -

mă gândeam din ce în ce mai des la
fatalitatea de a practica exilul ca terapie de salvare,
înstrăinarea ca formă de inteligență liberă de captivitate

la distanța critică față de orice ființă se afla un emițător,
în *acele* vremuri,
când atingerea unui ecran inunda cortexul omenesc în catharsis
cum un acoperământ sacru al halucinației

și nici nu mai eram sigură că primesc
această accelerație, după care ceea ce mi se întâmpla
era chiar viața -
părea că semințele cresc direct pe tentacule și imagini,
oceanul țâșnea ca o morfină
din sfârcul ce ține marionetele în viață,
iar pământul, o da !, pământul era
un monstru ce se hrănea cu sângele nostru

încercam să ies din hologramă,
să alerg dincolo de sugestia euforică,
ca să pot să aud din nou
clopotul unei biserici și cântecul
albatrosului învăluind planeta
acoperită
de cagule și pași de defilare,
astfel să știu că mă îndepărtez pentru totdeauna de
civilizația masacrelor fericite

o lume în care cercul sugrumă și nu mai alină,
iar vânătorii își puneau hăitași pe urma mirosului de om

XXXIV.

oceanul nu este decât o erezie stoarsă din
lăcomia deșertului, îmi spun, dar primii veniți
au dat bir cu fugiții, am rămas numai eu și materiile subtile
din care e făcut dansul voluptuos al trupului în pământ -
mă preocupau în *acele* vremuri
aceste epistole de contemplare
dar mai ales singurătatea copilului în burta transparentă a mamei -
cuvintele, schije în cămașă de forță
deschizând cerul
ca pe un rânjet,
fiecare ochi vedea lumina descompusă în sucuri dulci
la fel cum țâșnesc vulpile din capcane

călătoria mea nu era o glumă:
am primit o carcasă și un contur în care mă simțeam vie
am primit merinde de drum și o lumânare înfiptă în apendice
am primit trei daruri
sufletul și rădăcina lui
scânteia
o jumătate de cuvânt, de la care pleacă toate stările prin care eu,
făptura, o făceam pe nebuna în fața cabalistului
cu gura urât mirositoare ca un blestem -

eram copilul care înhață secretele tuturor
obligându-i apoi să se creadă, fiecare, călăuza rătăciților

îmi spun că modesta mea locuință nu este decât un basm,
e un joc de mistici și de suprafețe fizice
când devin oglinzi după care se fisurează
conștiința întregului captiv:
mai întâi o lumină se zbate ca un fluture cu o singură aripă
apoi și a doua lumină ca o mierlă ațipind
a treia lumină, un câine șchiop
a patra lumină, un câine de luptă, cerber la porțile întunecate,
a cincea lumină vine cu unicornul zburător
a șasea lumină, când se deschide și ochiul stâng al unicornului coada
cometei înscrisă cu litere celeste,
când se aprinde, în a șaptea seară, și a șaptea lumină, văd cum strada
noastră se împarte în două limburi subțiri: unul sfredelește pe sub
asfalt, celălalt se repede ca un balaur către cer,
dar iată că se aprinde și a opta lumină
fereastra se deschide direct din plămânul meu
iar noaptea se oprește din propria naștere
cu lentoarea sunetelor și a literelor ce vor să devină cuvinte

am rămas nemișcată la marginea lumii,
ascunsă printre crengile copacilor mei
de pe Muntele Carmel și din Obcini
ca o ploaie magică de îngeri ce se aprind
de Crăciun și de Hanukkah
păzind sufletul meu și taina infinitului

XXXV.

nici glorie nu mi-ai adus, nici tihnă, posomorâtă resemnare
în fața *acelor* vremuri, când aveam puțină
sau deloc
minte
din cea de pe urmă
generație gânditoare,
doar îndoială un sine plin de flegmă

am ajuns să vă învăț și pe voi
cum să vă salvați de viitor -
nu am avut niciun sistem de îngrijire a rănilor
noi am locuit direct în bordeiul traumei
templul unei civilizații ce respiră
prin sacrificii morale și amânări
până la mine, flacără mocnită, arhiva temnițelor -

căci altădată nimeni nu avea animale de companie
dar toți târâiam pe străzi fiare pe care trebuia să le ținem în ham:
cum aș putea să par vie?, mă întrebam, din cavoul meu zburător -
cum aș putea să par nebună?, mă tot miram din foișorul
cu insomniaci împăiați și revoltați
deasupra mulțimii viermuitoare și invizibile -

dar mai ales, cum aş putea să fiu doar o idee fixă?,
un semnal de trezire
în creierul dormand intoxicat de inima lucidă
a unui popor nevrotic
priponit de ciclul repetării la infinit a aceleeaşi
erori de calibrare

au fost distanţele
anti-concepţionalele memoriei
războaiele reci
umezeala din abator -
nicio mişcare, nicio glorie, nicio pace, posomorâtă resemnare
embrion nedorit
în burta *acelor* vremuri, am fost pasărea de chihlimbar răstignită în
gheţar,
un zbor interior
pe o hartă cu state putrede
şi cu naţiuni în descompunere

de unde ai venit?, m-au întrebat după cincizeci de ani
gardianul de la buza lepedei,
sfântul de la poarta cerului,
îngerul
coleopteră rozând tabloul cu portretul Întregitorului
Ferdinand cel ascuns în pivniţă printre butoaie cu murături,
eu nu ştiu ce să spun,
nu ştiu nici dacă am venit,

acum
ori în urmă cu o sută și o mie de ani,
nu știu nici dacă eu vorbesc românește sau îngerește
și nici dacă mă aude cineva, deznădăjduit și stins
pur și simplu nu mai am decât inima unui poet
și averea traumei supraviețuitorilor,
dar acum mi-e bine, totuși, pentru că sunt moartă
și par vie,
sunt îngropată în cuvântul secret,
sunt fixă și par risipită,
sunt un zvon eliberat
din împresurare
din îmbrățișare
din încălzirea lină
când pasărea s-a trezit din cușca sa arhanghel
și își târâie prin lume ochiul de gheață
până la înălțare

XXXVI.

mi se pare că în *acele* vremuri aveam puține de spus
și multe de făcut,
harul, enzima profetică, magistra vitae, locurile privilegiate,
estetica proporțiilor, ușurința de a avea timp pentru principii,
eram singură într-o piramidă și încă nu aveam sclavi,
nu știam să merg, practicam zborul și ascensiunea,
cărțile erau păsările mele de curte, viespile și peștii,
erau păianjenii și viermii, erau norii și vântul,
cărțile gândeau și pentru mine, nu numai pentru eroii
necunoscuți când inventau
un trecut imposibil și un viitor secret -

așa am descoperit viața marionetelor
plantate în căpetenii după cataclism,
ciudat, nimeni nu simțise când acești soldați
începuseră să ocupe marsupiul planetei în poziții fetale,
nimeni nu presimțise apropierea
nici vibrația cuvintelor ce emit semnale de avertizare -

omul a apărut mult mai târziu
ca și nevoia lui de ritualuri de sacrificiu
ce se deschid numai în peșteri cu glicei de ceară
ca o invazie a haosului în armonie,
vai, inima lor, zbugium de exces și de fantastic,
jupuind pielea cuvintelor de pe poemele torențiale,
toposul inexprimabilului, saltul de la Hesiod, Pindar,
Homer sau Tyrtaios, la Vergiliu, Dante sau Ausoniu,
ori Sfântul Ioan Teologul și Ovidiu al întristărilor

ei bine, am stat ascunsă în această energie întâmplătoare
fără să știu ce mi se pregătește
eram acolo, în gândul ce se intensifică și se accelerează
pe limita dintre piramidă și sudoare
un mugure când dă sens și scânteie
celor câțiva copii salvați de la inaniție
cuibăriți în maternitatea cărților
în tandrețea lor foșnitoare
cu ființe, stele și zei,
pe masa de ospăț a unui Arcimboldo ascet

veți spune că sunt prea anxioasă, dar în *acele* vremuri
fructele nu creșteau în copaci ci în singurătatea mea
unde cuvântul era tată iar cartea era o mamă astrală

XXXVII.

au fost singuri în *acele* vremuri, și tocmai
de aceea nu s-au putut maturiza:
fiecare pe planeta lui fără oameni
doar piatră și radiații,
creșteau din instinct, din pornirile unei minți risipitoare,
ființe umplute cu imagini și nicio regulă, doar energia de a pluti

există viață dincolo de ritm? ce se întâmplă după ce bateriile cedează
și imaginile intră în adormire la fel cum un vulcan ce îngheață?
a trăi înseamnă să aud un ecou și să trec dincolo de aparențe -
a trăi nu înseamnă a fi viu, ci a cunoaște toate conexiunile dintre
entități ce se pot lipsi de tine

și dacă aș fi singurul om din univers?
atunci mi-aș pune întrebarea de ce nu mă văd niciodată pe mine, ci
numai imagini cu ființe ce emit semnale de avertizare -
sunt singurul om din acest deșert
unde fiecare crede despre sine că e pierdut

XXXVIII.

în *acele* vremuri, aş fi putut evada din această închisoare
ducând cu mine doar zidurile, nu şi armonia lor,
dar între timp am descoperit că ascunzătoarea
cea mai bună a filosofului e în întrebare, niciodată în răspuns,
la fel cum acoperământul cel mai sigur al poetului
e în taină, niciodată în claritate
aşadar, la ce e bună libertatea, atunci
când nu mai există umbre şi când totul e lumină?
solară şi lichidă,
cangrenă pe un rug ce nu poate îndura atâta realitate
cât să se poată îndepărta de propria minte
ca de un gardian sângeros -

- la poarta casei cu numărul unu din strada Amador Ştefănescu
unde a fost incendiul cel mare
nu era niciun anunţ de *câine rău*
ci presimţirea că adevărata iertare a părintelui spiritual
faţă de fiul cel rătăcitor
vine întotdeauna prea târziu pentru amândoi
dar prea devreme pentru ziua când
cerul se deschide şi fântâna pleacă din robie -

așteptând resemnat în fața unei porți tăcute,
ferice de cel ce înflorește din lumina divină
și rămâne hoinar prin indiferența lumii,
ale lui sunt freamătul cuvântului și ecoul învățaturii,
a lui, libertatea, complice cu toate ființele demonstrative
când există numai pentru a fi pe cale de dispariție -
iar eu nu vreau să mă apere nimeni
de schimbările climatice, de cataclisme, de război
sau de radiații, de ideologii și de tirani -
atâta vreau, să se consemneze că am cerut
o moarte ușoară și lentă pentru toți cei ce au uitat
cum este să fii străin

XXXIX.

a fost odată o fată care visează să primească o inimă
dar era, uneori, singura telefonistă ce plânge
la cinema, la filmele istorice
orașul se lăbărța ca un rimel prost
pe masca de camuflaj, sub prima zăpadă
se pregătea bătaia de flori
începută de protipendadă la Vila Regală, mai departe
la Princiar, apoi Vila Roza, Sans Souci, Flora și
Chateaubriand, Jardin des Fleurs, Rondul al doilea -
dar nu-i acesta răsăritul,
sub ghilotina noapții polare!
îmi spuneam, ori de câte ori gheara se adâncea în
scorbură și scotea de acolo ouă de ciocârlie

la vremea aceea colecționam
fotografiile lui Ludwig Angerer
ochiul de cuarț pe hârtie de mătase
între București și Viena
îi vorbeam blondei cu părul
împletit în cozi țărănești, după moda reginelor
exotice,
de fapt, era doar un portret în dreptunghi alb

cu toate cele patru colțuri tăiate
și de jur împrejur un chenar triplu
linia cea mai exterioară groasă, cât frontiera imperiului,
linia destinului,
cea din mijloc mai subțire, vasală și vicleană, linia metafizicii,
iar linia interioară fină, linia renașterii
singurătatea asistată

dar nu-i acesta răsăritul,
sub ghilotina nopții polare!
îmi spuneam, din nou, ori de câte ori gheara se adâncea
în piept și scotea de acolo scâncetul fiarei

nu-i acesta visul aruncat de Îngerul Mihail
ca o cămașă sfârtecătă de explozia trupului la plecare
eu, cel cu plânsul de reîncarnare,
cu lămpile slabe din fața caselor
cu mintea mea hipermnezică de somnambul,
nu mă vedeam niciodată în fotografiile de familie
și astfel începusem să cred că nici nu am existat

fotografia din Cișmigiu, o culoare
ce nu se mai dizolvă -
pe malul mlaștinii, trei cocostârci ciuguleau tămâie
sfințită și pomeni la Biserica Luterană, la
Biserica Catolică, apoi o raită la Casa Schlatter,
Spitalul Oștirii, Biserica Schitu Măgureanu -

barajul a plesnit, într-o zi, luând pe sus
cartierele de funcționari și coafeze, corturile
și baia turcească, oalele țiganilor,
apoi apa s-a infiltrat peste tot
un râu de colivă și de salivă
primarul, bețiv, cu clonț de sugativă

nu astfel ne-a fost vorba că vom zări Pământul
de pe orbita cea mai înaltă, și singura,
după care rostogolirile înapoi în astral
se vor fi înfășurat una câte una în jurul mlaștinii!

în baladele rock progressive sau în muzica barocă
există un destin
de a fi îngropat de viu la rădăcina unui copac
ce va crește în vremuri întunecate
și care va fi, de aceea, mai lucid decât un profet -
apoi cântăreții își injectează o doză
sau, după level, își tatuează un psalm
al lui David
hibrys din toate numele victimelor

totul în mine este adevărat și imposibil de atins
la fel cum o călătorie de plăcere pe vârful unui bisturiu,
când despică viul de mort,
eliberând ritmul tumorii

dar nu-i acesta răsăritul,
spasm înveșmântat în frica de întuneric! -
mai înainte au fost bunicile singure așteptând
revenirea vacilor de la pășune și veștile de pe front
despre feciori mutilați,
și înaintea lor au fost văduvele îmbrobodite,
frământând colacii laolaltă cu cenușa soldaților,
dar mult mai devreme au fost femeile ce reveneau
ostenite din munți și săpau bordeie lângă râul plin de păstrăvi,
iar la început de tot a fost acel cântec înfipt în pieptul
unei fete visând să primească o inimă,
și era, uneori, singura telefonistă ce plânge
la cinema, la filmele istorice,
era ea atât de cuminte, încât putea învăța
anumite lucruri

XL.

hai, povestește-mi cum a fost la psihanalist
cum ți-ai construit autohipnoza și câte
parale ai dat pe sufletul tău, rob încercat
zilier la academia de plăsmuiri
așteptând un nou accident
conturul sens și nonsens, pielea
de două ori, în sine, interior și exterior,
miez și cosmos, centru și margine
o dată singură în istoria de cenușă, dar mai apoi
trăind în singurătatea generației următoare
o hologramă
pentru care vezi totul și scrii
despre ce va fi atunci când tu nu vei mai fi

o viață între foșnetul copacilor și freamățul filelor de carte
anarhie și ordine
contractii

o viață între cuvinte care trezesc și cuvinte care anesteziază
cădere din om
ridicare din înger,

întâlnirea la jumătatea drumului, la o anamneză
poetică a iluziei

întotdeauna este vorba mai mult despre înfrângeri
decât despre victorii
căci este mai bine să recunoști că în lupta dintre tine
și înger
nu vei câștiga niciodată tu
ci zbaterea aripilor când străpung cele câteva
milioane de oglinzi ale aceluiași suflet
cum o proiecție a unui duh numai al tău:
îi recunosc cu ochii închiși resemnarea de animal
de povară

dar toate acestea sunt atât de simplu de înțeles
pentru că ai trăit destul pentru o eternitate
ai fost un ciclu solar încăpător
încât poți să renunți la toate măștile
și să te acoperi din creștet până în tălpi
doar cu lumina universului

Cuprins

- I. [portretul artistului înconjurat de măști...] / 5
- II. [am subestimat puterea picăturilor de foc...] / 7
- III. [dacă nu știi să plângi pentru că ești ultimul nume...] / 9
- IV. [sunt forme de a vedea altfel decât printr-o succesiune...] / 11
- V. [apusul în Bucovina o pânză de șoapte...] / 12
- VI. [tot ce trebuie să vă spun e că nu există cuvinte...] / 14
- VII. [dacă nu mi-ar fi fost frică de viață...] / 20
- VIII. [eram prea aproape de tine...] / 22
- IX. [am păstrat câteva mituri solare, câteva dezmierdări...] / 24
- X. [trei vise în această noapte când stafiele mișcă...] / 27
- XI. [sufletul, dragii mei, se dă greu, e o smulgere din mine însămi...] / 29
- XII. [simplu ca o supraviețuire nemeritată...] / 31
- XIII. [când voi ajunge în iad...] / 33
- XIV. [mă văd pe mine în toate fotografiile vechi...] / 35
- XV. [câtă vreme ochii sunt buni ești tentat...] / 36
- XVI. [liniștea asta e un porțelan...] / 38
- XVII. [am avut fereastră la celulă...] / 39
- XVIII. [sunt o ființă cu deficit de ființă...] / 40
- XIX. [te trezești în ultima călătorie de dimineață...] / 43
- XX. [după ce a apărut campania de desacralizare...] / 44
- XXI. [toată poezia din pupile dilatate și respirație amânată...] / 47
- XXII. [am visat că a fost odată o fâșie de noapte...] / 48
- XXIII. [nu-mi mai amintesc ce sunet scoate...] / 50
- XXIV. [fiecare pas mă scoate mai ușoară dintr-o...] / 51
- XXV. [totul era așa...] / 52
- XXVI. [pentru că au colindat printre manuscrise...] / 55
- XXVII. [compelle intrare!, obligă-i să intre...] / 58

- XXVIII. [între mine și obrazul proaspăt întors...] / 60
XXIX. [în ultima clipă, cânta și dansa...] / 68
XXX. [acum știu tot ce trebuia să știu...] / 70
XXXI. [mă simt atât de bine...] / 72
XXXII. [noaptea de smarald și graffiti...] / 74
XXXIII. [o lume în care cercul risipește, și nu mai adună...] / 76
XXXIV. [oceanul nu este decât o erezie stoarsă din...] / 78
XXXV. [nici glorie nu mi-ai adus, nici tihnă, posomorâtă resemnare...] / 80
XXXVI. [mi se pare că în acele vremuri aveam puține de spus...] / 83
XXXVII. [au fost singuri în acele vremuri, și tocmai...] / 85
XXXVIII. [în acele vremuri, aș fi putut evada din această închisoare...] / 86
XXXIX. [a fost odată o fată care visează să primească o inimă...] / 88
XL. [hai, povestește-mi cum a fost la psihanalist...] / 92

editura vinea

redacție bucurești :

nicolae tzone

str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,

ap. 5, sector 5, cod poștal 040111

telefon : 0040.723349138

e-mail : edituravinea@yahoo.com

redacție paris :

miron kiropol

e-mail : edituravinea@yahoo.com

tipărit: 2018